

KECSKEMÉTI LAPOK

ELŐFIZETÉSI DIJ:

Egész évre 5 ft — kr. Negyedévre 1 ft 50 kr.
Félévre 2 „ 50 „ Egy szám ára 12 kr.

Előfizetni az év folytatásán minden hónap elején lehet.

POLITIKAI ÉS TÁRSADALMI HETILAP

HIRDETÉSI DIJ:

4 hasábos petit sor 5 kr., többszöri vagy terjedelmes hirdetésneknél árlengedés adatik.

MEGJELENIK MINDEN VASÁRNAP

SZERKESZTŐ LAKIK: HALASI-ÚTCA, 17. SZ.

KIADÓ-HIVATAL: BUDAI-ÚTCA, 184. SZ.

Bélyegdíj minden beutazásért 30 kr.

Az ípartörvény revíziója.

A legtöbb panasza van bizonyára hazánkban a kis-iparos osztálynak.

Egy elmúlt boldogabb kor után áhítozva, midőn a czéhek hatalma, becsülete, munkaszorgalma mintegy terepelyes százados ta nyújtott árnyékot az egyes iparosnak, korunk változott viszonyai közben nem tudnak — és nehéz is nekik — megbarátkozni a szabad verseny által előidézett óriási küzdelmekkel.

Az új ípartörvény, mely régen elavult hagyományokat tekintetbe nem vehetett, sok kis-iparos szemében a tönkretűnés rémképeinek forrásává lett.

Nem csoda tehát, hogy ők is könnyen belesodorhatók a reakció áramlatába, mely megakasztani akarja a gazdasági iparszakadás vívmányait és revidálni óhajtják ípartörvényünket, hogy az egyes iparágak az állam részéről védelmet, vagy mondjuk inkább kiváltságokat nyerjenek.

Mi készséggel elismerjük, hogy a hajdani czéhrendszer a középkori viszonyoknak teljesen megfelelt, hogy sok oly nemes vonást hagyott emlékül, melyeknek megőrzése modern igazgató iránylatok elvadulását mindenestre eláríthatta, vagy legalább enyhíthette volna. A czéhrendszer egyik lényeges vonása, például a testvéries érzület volt, összetartás, kölcsönös támogatás, segélyezés, betegség esetén ápolás. A czéhek gondot fordítottak a munkások szakképzésére, tanuló- és vándorleveket szabtak meg, a ki mester akart lenni, remekelni kellett és rendkívül kényesek voltak a czéhbecsületre. Meg volt tiltva, hogy egyik mester a másik munkáját ócsárolja, hogy egymástól elcsábítsák a vevőket, kibéreljék a segédkeket és a más boltja vagy helyisége árát felverjék.

Csak hogy ezen nemes vonások mellett, a czéhek ugyanannyi hibákkal is bírtak. Először mindjárt az

egyenlőség megóvása céljából olyan tilalmakat állítottak fel, hogy a legügyesebb is egy bizonyos számú segédeknel többet nem tarthatott, a meghatározott mértéken túl nem produktálhatott. A vállalkozási tőke elnyomására rendszabályokat hoztak, a czéhbéliek szabad versenyét teljesen beszüntették, szorosan elkülönített kasztokat képeztek, melyeknek tagjai elődeik hivatását, állását, tekintélyét örökölték, új törekvők előtt elzárták az útát és általában megakadályozták az egyéni tehetségen alapuló haladást. Azonkívül számos visszaélés történt az árak meghatározása körül és ámbár a hatóságok később a czéheket megszüntették azon jogtól, hogy magok szájuk magy rendesen nagy díjtételeiket, ezen hatósági intézkedés se szüntethető meg a czéhek monopolizáló tendenciáját.

A mi időnkben mindez idő- és célszerűtlen volna. Oly kiterjedt haladás mellett az iparágaknak — mit jelenleg tapasztalunk — lehetetlen viszkazivánni olyan viszonyokat, melyek a középkori rendi örökösödés és elszigeteltség szellemével örökre és visszahozhatatlanul magoktól megsemmisültek.

Iparosainknak a változott viszonyokkal számolniuk kell. A mi társadalmunknak egyik legfőbb elve az egyéni tehetségek korlátlan szabad fejlődése, a mennyire lehet állami beavatkozás nélkül. Minden ember a saját szorgalma és munkája után él, a szerint, a mint magának legjobban berendezheti iparának vezetését. A szabad versenyt betiltani nem lehet, nem is volna jó. Ha mégis az egyes iparos a közület védelmére, támogatására szorul — a mi természetesen — úgy többet segíthet e tekintetben a magántársasulás és társadalmi szövetkezés, mint az állam.

Két baj az főleg, a mi hazánk iparára nehezu: a tőke és a szakképzett munkások hiánya.

De nem lehet nagyobb tévedés és vesztélyesebb törekvés, mintha ezen bajok orvoslását tisztán és kizárólag az államtól követelnénk. A törvényhozás, a közigazgatás és általában az állam hathatósan elősegítheti az iparos mozgalmak céljait, a kezdeményezés, a viszonyok megteremtése, a munka és vagyonosodás közti helyes arány megőrzése stb., azonban elsősorban magok az iparosok hivatása.

A kölcsönös hitelegyletek, a magánvállalkozók szövetkezete, a kis tőkék csoportosítása egyrésztől, az ügyességre törekvő, izléssel párosult szorgalom, munkakedv és kitartás, nemes versenyre készítő kiállítások, jól berendezett szakiskolák látogatása másrésztől, segíthetnek csak a bajon. Nagyon jó hatással lehetnek a túlszoktól ment szemellenben fentartott iparclubbok, ifjúsági önmivelő körök és az iparos-segédke egyletei, melyeknek első összejövetele alkalmával 1877-ben (Veszprémben) már hatalmasan domborodott ki a czél: hogy „a kézműiparban alkalmazott segédke érdekei azonosak az önálló iparosok érdekeivel, nem helyeslik a tőke ellen a munkások által indított mozgalmat, anyagi és szellemi haladásukat az önálló iparosok támogatása mellett, sőt azok érdekében akarják elérni, mert a mesternek is érdekében áll, hogy művelt, szolid munkatársai legyenek.“

A haladás, a szabad fejlődés egyszerű szözata ez az iparos reakcióellenében, mely különösen a fiatalok közül szerezte proselitát és épen ezen reakció ellen küzdő lapunkban, felhívjuk iparosaink figyelmét arra, hogy legközelebbi összejövetele az iparos-segédke egyleteinek Békés-Gyulán lesz e hó 19-én, mely újabbban hozzá fog járulni azon igaz eszme érvényesüléséhez, hogy az új ípartörvény bármilyen revíziója és bármilyen állami intézkedés nem fog a hazai iparon se-

gíteni, a nélkül, hogy magok az iparosok könnyen félrevezető frázisok és érdekelteketlen izgatók követése helyett, az önérejükbeli teremtett haladás zászlaját kitűzzék.

In hoc signo vinces.

Fekete József.

Egy kis loczke.

Van a „Kecskemét“-nek egy vezércikk-írója, ki, minthogy már nemcsak az érettségig tette le a jó sikerrel, hol Somhegyi Világ-s Ribáry Magyarországtörténetéből felett praeclear, de az I. évi jogi tanfolyamot is elvégezte, nagy vakáczióban talán Pesten is volt, a hol megnézte kívülről az Akadémia épületét, megbámulta a Franklin-írszának gyorsajtóját, most már elég fiatal orrsúnak tartja magát arra nézve, hogy Titán Laezi hangon menyöröghessen aféle apró-eseprosékre, mint az Akadémia, meg Gyulai Pál, meg a „Buda-Pesti Szemle.“

Őt magát, minthogy a votumok nem csupán numeráltak, de ponderáltak is, bizony tekintetbe sem vennők s rája se hederiténék, a mint nem hederítünk arra a mindenféle politikai, nemzetgazdaságtani, aesthetikai s zenekritikai gallimatiosokra, melyek egyebütt jelennek meg: de minthogy a vezércikk a „Kecskemét“, tehát oly lap ezéke alatt jelent meg, mely vindikálja magának azt, hogy ő a város egy jelentékeny pártjának szószója, — ezért, de csakis ezért reflectálunk ama sorokra.

„Van egy clique Magyarországon, mely czélul tűzte ki magának Kossuth L. denuncziálását“, mondja a vezércikkésző úr. Denuncziálni, Kossuthot? hol? ki előtt? minek? Van ám Magyarországon egy clique, mely, hogy a maga önző, haszonleső czéljait elérje, nem ártálja Kossuth nevét mindenféle kicsinyes dologban előrántani, hogy az a név, mely évtizedek óta cseng ellenállhatatlan zene gyánánt a nemzet fülében, az a név védelmezze, oltalmazza őket, midőn már saját kicsinyes erejükkel magukat védelmezni nem tudják; van egy clique Magyarországon, mely Kossuth Lajos nevét bitongolja a czéhből, hogy az ő czége a maguk számára foglalják le az egyedül szabadalmazott, hamisítatlan hazafiságot, s a hazafiló bélyegét süssék, mindig e név aegise alatt, arra, ki velük ellenkező véleményét mer táplálni. És ez nem egy párt, csak egy clique, mely újabb időben megbotránkoztatással grassál a fővárosban. Hát nem ember-e Kossuth Lajos is?

TÁRCZA

Dalok a hűtlenhez.

I.

Mólik a nyár, az idő már őszre jár;
Szebb hazába vándorol a kis madár;
Várj meg madár, együtt megyek te veled,
Nyugtot, békét itthon úgy sem lehetek!

Ha bús leszek: felvidámit' sz daloddal;
S ha víg leszek: elszomorít' sz azonnal;
Elszomorít' sz engem, ha eldalolod:
A szeretőd, a hűtlen elhagyott!

II.

Az alföldi csikós legény beh kényes!
Daru szőrű paripája beh fényes!
Módjában áll neki kényesnek lenni,
Mert babája hű, galambja szereti.

Héj, csak engem vert meg a jó Teremtő!
Nem létezik számomra hű szerető.
Egyben bízom, egyről véltem, hogy szeret,
A hűtlen, az is megcsalt engemet!

III.

Hatfőök a kis szobám ablaka;
Tekints hűtlen, tekints kérlek be rajta —
Megláthatod: majd megöl a bóbánat;
Sírva-ríva búsulok én utánad:

Míg a szívem el-meg elkeseredik;
És a szemem fájdalomban könyezik:
Addig ajkaim reád szórják az átkot:
Verd meg Isten, ki engemet elhagyott!

Lakatos Ferencz.

A boldog ember.

— Rajz. —

Egy barátom mesélte, a mit türelmes olvasóimnak most mondok el!

Midőn rajongó szívem egy kis leány szép szeméitől halálisan megsebezve, kinosan vergődött, gyötrelmei között és eszem habozva tétovázott az élet és a halál rémséges keresztútján, te férfiasan ragadtad meg kezem és tiszta lelked fényesen ragyogó tükréről visszaverődő hangon hintetted kétségbeesésem közé reménymagot. Nem, nem feledek el soha azon eszméket, melyekre akkor tanítottál, hogy legyőzsem velők az öngyilkosság kísértetét. Pedig minő borzasztó kísértet! rémes ögdög anygali ruhában! vakító fénybe öltözöködött iszonyatos halál! szemérmes kéjhölgy! és minden, a mi rettenetes! Oh ne higgyetek, ne higgyetek neki!...

... És a te beszédes ajkaid vett rá arra is, hogy mondjak egyidőre büszsít el-hononnak — hol minden kódareb, minden por-szem, minden lehulló falevél, a tiszta égbolt, a sánda holdfény, a szerényen égő csillagok és minden — minden emlékezetembe hijjék rövid boldogságom borzasztóan vézetes történetét és menjek el messze, menjek el Olaszországba. Te tanácsold, hogy keressem fel Rómát, az örökifjú várost és tanuljam

meg az ó-világ romjain épült ifjú Európa legtisztább szívkamrájában, hogy nem a halál, hanem az élet az emberi czél!...

Elementem és egy szép tavasz estén a del Populo kapu át beértem Rómába.

Másnap a katolikus világ fejének palotáját, a vatikánt látogattam meg. Önkénytelenül is ide vonzott lelmem, mert egész úton azt susogta neki valami benső hang: te megtört szív, te mélyző kebel, téged nem a természet remekje fog meggyógyítani, téged csak az emberi ész nagy alkotásai adhatnak vissza a világnak!...

Nagy kerülő után elértem az épület-óriást és beléptem a sekrestyébe, hogy a régiségőrök öre felől tudakozódhassam. Egy sekrestyés követéseme szöltött fel; a seminárium előcsarnokába vezetett fel, hol egy körülbelül 70 éves férfival találkoztam, ki itt a portás hivatalt viseli. Nagy kendőbe volt öltözve, olyan formában, mint a középkor nem-katonai polgári öltözökök; arca olyan volt, mintha mosoly még nem mozdította, köny meg még nem este és mintha szenvedést vagy dülő szenvedélyt még sohasem ismert volna.

Ez az öreg olyanféle ezellában lakik, mint a karthaus. A falak be vannak festve, és sűrűn beagatva a híres pápák és nevezetes kardinálisok arcképeivel. A képek közt levő üres helyek a szent atyák mondásaival vannak teleírva. És a férfinak nincs egyéb társasága hatalmas szürke czeizájánál, melylyel belépésekor is játszadozott. — Bocsánatot, ha háborgatom — mondám

neki egy udvarias köszöntés után — a régiség-tárör ő nagyságával óhajtanék beszélni: hol találhatnám?!...

Mereven rá tekintett, leültette ezéjáját egy túlászékbe, azután nyugalmasan hosszúra húzott szavakkal mondá, hogy majd előbb megtudakozza lehet-e ő nagyságával beszélni?!...

Még a portás oda volt, beléptem a seminarium kertjébe, melynek ajtaja ép nyitva állott. A kert meglehetősen el volt hanyagolva és a fák nagysága, a narancsfák koronája alig érő fűtenger, a szent képekkel befestett kertfalak, a habzó szökőkútak, felkötötték bennem mindazon érzelmeket, melyekbe Itália különös levegője szokta ringtatni a kedélyeket.

A visszatérő portás egy kis patak partjára heveredve talált fel újra és nyugodt közlekedésből még sejtieni sem engedve járása eredményét, közönynyel lépett elém, hogy tudomra adja, miszerint a régiség-tárör még beteg, a segéd ő pedig alig félórával jöttöm előtt ment el hazulról.

— Sajnálom késedelmem — mondám — de ha nem tilos, megvárnám a segédőr visszajövetelét. Nekem különben is főségesen tetszik a kert és hiszem, hogy nem zavarom jelenléteimmel?

— Az új magyar? — kérde, válasza nélkül hagyva udvarias felszólalásom.

— Igen, magyar vagyok!
— Én igen sok hallottam már az ön hazája felől, és valóban szeretném azt megismerni. De fájdalom az ön helyzetem olyan, hogy ez élvezetről le kell mondanom; már

Isten-e ő, kihez csak térdre-borulva, kalaplevél szabad közelegni? Nem ember-e ő is, kinek hatalmas műve immár a történelemé, melyhez hozzászólni, melyet megítélni pro és contra egyaránt szabad? Nem ember-e ő is, a ki tévedhetett s bizonyára tévedett is? S az e a történelem kötelessége, hogy varázskörrel, illethetetlen bűvkörrel vonja körül a maga férfait s nem az-e, hogy a tudomány fényénél benconozgató észszel s nem a pártszennvedély elvakultságával ítéljen eleveken és holtak fölött?

Tudja-e az a vezércikkkező, hogy mi a Magyar Tudományos Akadémia? Politikai pártok klubbjának nézi-e, hol nem az érdeke, a szorgalom, a tudomány a hangadó, hanem a vélemény azonosság? Van-e fogalma arról az apparaturáról, melylyel egy történelmi munka megírása manapság készítették? hogy hány meg hány hosszú évet tölt a kutató a levéltárakban, elsárgult, poros akták halmaza között, míg csak egyetlen egy szót talál arról, a miről írni akar? S azt hiszi most már, hogy ez a fáradhatatlan kutató, mikor már azt az egy szót megtalálta, el fogja azt rejteni, mivel tán nem hizegel a nemzeti hitűségnek? Hízegés-e a történelem vagy komoly tudomány? Mit szól ahhoz az a vezércikkkező, ha azt mondom neki, hogy Magyarországnak igaz történelme még mai napig megírva nincsen? Tisztelet, becsület Horváth Mihály, Szalay László munkálkodásának, igen, sajtóság volt olyan munkákra, mint az övek, akkor, midőn az elnyomatás sötét napjaiban a régi dicsőség egy-egy sugara nyújtott a jövődühöz némi reményt a kétségbeesett honfi keblének! Akkor kellett a mult dicsőítése, hogy legyen remény a jövőhöz; most kell a tények ismerete, hogy okuljunk rajtuk. Tudja-e, hogy mit tett Széchenyi, a nagy Széchenyi? Meggyalázta a magyarnak múltját, egyetlen kincsét, hogy hitet oltson belé a jövő iránt. Azt mondta: Magyarország nem volt, hanem lesz.

Ylenek ezek a kis Kossuthok! Hogy védelmezzék Bartókot, előtérbe tolják Kossuthot, hogy védőszárnyuk alatt melengothessék a Titán Laciakat, megtámadják az Akadémiát. Egyszerű fiatal had meg Akadémia, Bartók Lajos meg Gyulai Pál, — ti — meg Kossuth Lajos: risum tenentis amici! Hát hogy is ne lenne nagyobb esztétikusok — ti — Gyulai Pálnál? hiszen elolvasta már a Petőfi verseit meg a Török László verstanát! Hogy is ne mondhatná ő, hogy Arany János, Gyulai Pál, Szász Károly sat. „chablonszerű, kintimektől nyüzsgő” poézisánál nagyszerűbb a Bartók Lajosé, a ki Kossuth Lajosról éneklé:

Mikor lánczat szabadságunk letérte
S hármazás a után újra lélegző,
Kossuth-óta a magyarságot szótál
A szabadság nyílt ajkán
A lehellet a voltál.

S mit mond erre ugyanaz a hazafuról Gyulai Pál? „Bartók szerint tehát a magyar a mohácsi vérsz óta sohasem védte fegyverrel szabadságát, csak 1848-ban, midőn Kossuth a forradalom élére állott. Hát Bocskay, Bethlen Gábor, I. Rákóczy György, Rákóczy Ferenc mit vétettek? Ha nem voltak is oly nagy szónokok, mint Kossuth, de mindenesetre nagyobb államférfiak, diplomátok és hadvezérek voltak.” (L. „B. Sz.” 35. kjt. 1883. 313. l.)

És mit is mond az a tudós vezércikkkező? „Kigúnyolják (már mint Gyulai Pál s a Budapesti Szemle) a nemzet minden reményeit, kicsinylik szenvedéseit, jóait pedig

sokallják is és a nemzet történelmét meghamisítva, szabadságfőseit a Vessélyei, Bocskay, Bethlen, Tóthly, Rákóczy, Martinyosokat önző, hazug egyéneként állítják oda.” (L. „Kecskeméti” 64. sz. 1883.)

Ehhez nem kell kommentár.
Hanem kell egy kis jó tanács. Hogy t. i. nőjünk meg egy kicsit, tanuljunk meg becsülni hazánk nagyait igazán, dolgozzunk meg igen-igen sokat, akkor aztán majd elmegy a kedvtűn ilyen hengező, hányti veti módon beszélni a Magyar Tudományos Akadémiáról, melyről létezzetel beszél, a „Budapesti Szemle”-ről, melyet irigylet s Gyulai Párról, kik nagy embernek ismer — az egész művelt világ.

A fővárosi zavargások.

Megtörtént! A szegény megesett a magyar fővárosban. Az antisemitikus igazságok oda lyukadtak ki végre, hogy a mint most nevezik a lapok, a fővárosi útea-csöcselék, éljen Verhovay, Istóczy, Szalay kiáltások közben rombolt és rabolt.

A fővárosi közönségesen az ország szívének mondatik, s valóban a fővárosról szokás következtetést vonni az egész országra. Ez okból szíves örömet elhalgatnók a közlebbi napok híreit, mert meggyőződésünk az, hogy csupán e hír regisztrálásával hazánk tekintélyének ártunk. De itt a hallgatásban nincs haszon. Hadd tudja meg a világ, hadd örüljenek ellenségünk, hogy Magyarország fővárosa nem egy művelt nép metropolisza, hanem barbároké, félművelteké, melyben fanatikus csöcselék százezreként lakik, a kik előtt a gyújtószék, üzleti szempontból a sajtó némely organuma gyermekjátékként hordozták és mikor aztán a felizgatót, neki bezított nagy gyermekek az égő ütszöket bele dobják a társadalmi béke drága épületébe, s a tűz lángja lobbanva, a csöcselék „űzad a zsidót” kiabálva, az antisemita vezérek nevelt élteti és rabol... ekkor majd előállnak mindazok, kiknek elbújva eddig sem lett volna szabad lenniük, előáll a sajtó s neki esnek a... rendőrségnek!

Egyik este azért zsidókat, mert beavatkozott, másik napon becsömlik, mert bevártta, míg érdemesét vált a beavatkozásra!

Nem úgy urak, ott a fővárosban, kik a sajtót tartjátok kezeitek közt fegyverül. Na a rendőrséget üssétek, verjétek, a becsömlik, bántalmazás könnyű fegyver, gyermekeknek való, emeljétek a kezeiket levő fegyvert azok ellen, kik nap nap után bontják a társadalmi békét, s igaznak egy egész vallásfelekezet ellen, talán igazságérzetektől vezéreltetve? nem! üzleti szempontból, mert kifizeti magát. Ezeket áldézzátok és fegyverezétek le a helyett, hogy a rendőrséget piszkoljátok, az eredmény lesz: hogy a botrányok nagy mestereitől elfordul a nép, a sajtó tekintélye visszazáll, s a társadalmi békét vesz nem fenyegeti.

Igenis, mondjátok ki nyíltan, s hangzatosabb szüntelenül, hogy a pozsonyi s bu-

dapesti zsidó hecczeknek, a tiszta-eszlári bosszorkány-pernek és a többi hasonló fertelennek érteimi szerzői, bűnrészei kik legyenek, nevezétek meg őket, s mikor ezt tesztek, nemcsak a sajtó tisztességét állítjátok helyre, de félrevezett, rossz úton járó népünk is elfordítjátok mindazoktól, kik nagy hangon hirdették hazug hírek fejében piszkos kezekkel szedik a hiszomjas közönség krajczárjait; mert felismertétek vele az uszornál gazabb üzletet, a melylyel szellemet, lelket ölnek a sajtó némely kezelői.

Itt az ideje, hogy a tisztességes sajtó fel-emelje hatalmas fegyverét mindazok ellen, kik a sajtót üzletül használják, hogy igazságnak, s a felizgatót kedélyek hullámaina magasra emelkedjenek. A szájra markos hitvány népet, azzal a fegyverrel kell elpusztítani, a melylyel dolgát nagyra vitte. Ez azonban fővárosi sajtó kötelessége első sorban. Ezt várja tőlük az ország, a fővárosi becsülete, s a nemzet könnyelműen megzavart társadalmi békéje.

Létesítsünk iskolai takarékpénztárakat!

III.

(Befejező közlemény.)

Ezen intézmény előli a gyermekben az idealismust, olyan korban tanítja meg a gyermeket a pénznek, az anyagi értékeknek javát becsülni, a midőn még boldognak kellene magát éreznie, hogy nem tudja, mi a pénz; ezen intézmény ébresztí föl már a gyermekben azon tulajdonságot, mely a világ zajában megtanít elfeledni, mit tesz az: felebaráti szeretet, azon tulajdonságot, mely a legnagyobb bűnöknek, minden rossznak forrásává fajulhat, azon tulajdonságot, melyet önzés nével szoltunk nevezni;

ezzen intézmény megfosztja a gyermeket gyermeki örömei, gyermeki élvezetei, gyermeki szenvedélyeitől, egyzóval: gyermeki boldogságtól; végre

ezzen intézmény sok rossznak, nem egy bűnnek képezi sok izben forrását, a mennyiben a kegyény, takarékoskodni épen nem, vagy kevéssé képes gyermek irigykedővé lesz és hogy takarékoskodhassék, illetőleg, hogy tanulótársainak mutathassa, miszerint ő neki is van pénz, lop; a gazdagabb pedig megtanul hazudni, a mennyiben a megtakarításra kért összeget nyalánkságra adja ki.

Ezek azon főbb ellenérvék, melyeket az iskolai takarékpénztárak ellen ennek el-lenségei fel szoktak hozni, hogy kimutassák, miszerint ezen intézménynek előnyeit ennek hátrányai annyira meggyöngítik, miszerint azok létesítésé nemcsak szükségtelen, de káros is.

No hát, mi meg ezer és ezer külföldi és több mint ötszáz belföldi, iskolai takarékpénztárt kezelő tanító észlelései, tapasztalatai után ki merjük mondani, hogy a kik ezen ellenérvéket felhozzák, azok vagy a levegőből, nem tapasztalhat után beszélnek, vagy pedig rosszakarat vezetí őket itéletük kimondásánál. Sokat beszélnek azok, de keveset mondanak.

Mert vizsgáljuk csak ezen ellenérvéket! Az idealismust őli el az isk. takarékpénztár? Hogyan? Hát az idealismus, ha a gyermek pénzét nyalánkságra költi? Avagy kiragadtatik-e a gyermek az idealismus azon jótékony

köréből, mely — korlátok közt — a nevelésre jótékonyan hat, ha megtanítja megbecsülni az eszközt, mely később jótétének, boldogságának alapját képezendi. Nem élünk már a költő festette „aurea aetate”-ban, realis korszak az a miénk, a hol bizon nem boldogul az, a ki a garast nem becsüli meg.

És ne mondja senki, hogy az isk. takarékpénztár fukarságra tanítja a gyermeket. Nagy a különbség takarékoskás és fukarság között. Mert a takarékos nem azért rakja össze pénzt, hogy ne költse el, ellenkezőleg: nála az ezé, hogy apránként oly tökére tegyen szert, melylyel egyik-másik nagyobb szükségés igényét kielégíthesse, hogy legyen a megszorultság napjaiban mihez nyúlania stb., a mint ezt multkori cikkünkben eléggé kifejtettük.

Mennyire tévednek azok, a kik azt állítják, hogy az isk. tak. pénztár önzésre tanítja a gyermeket, ezt szintén a multkori cikkünkben felhozott példákól láthatjuk. Példákat hozunk fel, midőn a növéndékek megtakarított krajczáraikból meglehetősen nagy összeget juttattak a szegényeknek, a vizkár-sultaknak, iskolai könyvtáraknak stb. Ez az önzés?

Et nunc venio.

A gyermeknek boldogság az, ha czukrot s egyéb nyalánkságot ehetik, minek attól megfosztani? mondja sok szülő.

Hát vajjon mondtuk-e mi csak egyszer is, hogy a gyermek ne gyék czukrot s más élelét? Senki sem állíthatja ezt rólunk.

Az igazat megvallva, nem vagyunk valami nagy pártóló annak, hogy a gyermek ép fogait, jó étvágyát a czukorral elrontsa, vagy hogy mérges festékekkel bemázolt mézeskalásztól megbetegedjék, vagy meg is haljon, hogy piszkos méz-sört igyék, mondjuk, mindezeknek valami nagy pártóló nem vagyunk, de még sem mondtuk sohasem, hogy a szülő megvonjon egy vagy más édeséget gyermekétől: de igen is hangoztatjuk, hogy a gyermek ne vegye azokat. Mert ez által nemcsak a nyalánkság élvezete, de a pénzköltés is szenvedélyévé fog válni.

Vannak más örömei is a gyermeknek, fogják némelyek mondani, az ezekre szánt krajczárokat is a takarékpénztárba vigyék.

Halljunk erre néve Laurent-öt egy példát! „Némely kiadások — így szól — ha nem is ártanak a testnek, annál inkább veszélyeztetik a lelket, a melyre gyakran halálisan hatnak. A fiatal leány, a ki csupán öltözetein törí észét, haszontalan lesz, elfelejt, hogy e földön rendeltetése eszt és lelkét ékesíteni és nem testét czizomázni. Fényűző hajlama olyan öltözetek után sóvárog, a melyek helyzetét, vagyoni állását túlhaladják. Hogy szerzi meg ezeket? Nem folytatom... Hány fiatal leány lett áldozata a pipere szaturnának!”

És az utolsó ellenérv? Hogy az isk. takarékpénztárak irigykedni, lopni, hazudni tanítanak. Vajjon nincs-e más száz és száz alkalom e bűnök születésére oly gyermeknél, a ki azokra általában hajjalmal viselgetik? Igazán, komolyan számba sem vehető érv.

És ha esetleg megtörténék, hogy a tanító rajtakap valamely gyermeket azon — és ha ezt tette, rendezen rajta is kapja — hogy pl. lopott pénzt hoz, úgy egyszeri példás, kemény, nagyon kemény büntetés elegendő lesz arra, hogy a ritka eset sohasem ismétlődjék többet.

Még az iskolai takarékpénztárak helyes kezeléséről szerettem volna némely nézetemet

40 éve vagyok San Pietrino és ez idő óta nem voltam sehol.*

— Negyven éve?! — ismétlém csodálkozással.

— Sohasem volt tehát más foglalkozása?

— Sohasem! Apám San Pietrino volt.

— Anyám pedig San Pietrina Pál pápa sírjánál.

— De csak néha-néha elhagyta a vatikánt?

— Nem! sohasem! — minek is hagyánám el, hova mehetnék!

— Igaza van! Ön itt a menyország előcsarnokának kapuját őri, hát mit keresne máshol, de csak ismeri Rómát?...

— Egy kevéssé! Csak innen láttam a torony tetejétől, honnan messze-messze ellát az ember!

— És miféle örömei képezik élvezeteit?

— Oh, uram, én itt angyal módra élek.

Meghallgatom minden nap a szent misét; látom a procezziókat, meghúzom néha napján a nagy harangot; látom gyakorta a szent atyát; ő már névrel is ismer engem; megáld gyakorta és megajándékozgat egy-egy arany darabbal.

— És mit csinál ön a pénzzel?

— En? — semmit! Nekem semmi olyanra nincs szükségem, a mit pénzzét adnak. Ennem van; ha kíván valamit a gyomrom, lejövök a kertbe és eszem narancsot, fűgét, meg iszom a forrás vizéből.

— Oh, uram, én itt angyal módra élek.

— És miféle örömei képezik élvezeteit?

— Oh, uram, én itt angyal módra élek.

— És miféle örömei képezik élvezeteit?

— Oh, uram, én itt angyal módra élek.

— És miféle örömei képezik élvezeteit?

— Oh, uram, én itt angyal módra élek.

— És miféle örömei képezik élvezeteit?

— Oh, uram, én itt angyal módra élek.

— És miféle örömei képezik élvezeteit?

— Oh, uram, én itt angyal módra élek.

— És miféle örömei képezik élvezeteit?

— Oh, uram, én itt angyal módra élek.

— És miféle örömei képezik élvezeteit?

— Oh, uram, én itt angyal módra élek.

— És miféle örömei képezik élvezeteit?

— Oh, uram, én itt angyal módra élek.

— És miféle örömei képezik élvezeteit?

— Oh, uram, én itt angyal módra élek.

— És miféle örömei képezik élvezeteit?

— Oh, uram, én itt angyal módra élek.

— Sohasem nem volt nős? nem volt szer...

— Oh uram, látszik, hogy magyar ember! én meg a vatikáni seminárium kapusa vagyok.

— Bocssáson meg, de én nem ismerem az itteni szokást, azonban azt látom, hogy ön nagyon boldog lehet.

— Én nem értem az urat.

— Azt akarom megjegyezni, hogy ön nagyon elégedett lehet sorsával.

— Én azt hiszem uram, hogy sorsába mindenki belenyugodott.

— Nem mindég; sőt ellenkezőleg, vannak emberek, kik nagyon boldogtalanok.

— Ön tudja ezt uram?...

— Fájdalom, nagyon jól tudom.

— De hisz ez emberek megsértik az Istent.

— Ezt nem vitatom el, de azért én magam is ismerem ilyet! Azonban hagyjuk ezt és engedje meg, hogy megkérdézzem: ki szokta kegyedet itt meglátogatni? kik képezik társaságát? kik barátai?...

— Engedjen meg uram, de nem értem!

— Bocssáson meg eszelen kérdéseimért, de azért én nem állhatok ellent kívánságomnak, hogy ne kérdezzem: van-e vágya? Mi az, a mit legforróbban óhajt?...

— Mit minden ember, én is az eget!

— Tudom, tudom!... de ezen a világon!

— Egy szent misét, halálom napján, a szent atyától?

— És ez a legforróbb óhajtása?

— Eh, uram, hisz azt hiszem, ez elég nagy kívánság!

— És valóban nem kíván egyebet.

— Nem!

Kérdőszóküldéseim nem folytathatám, mert megérkezett a segédőr és elindultam a régisírtár megtekintésére. De az elem táruól nagyszerűségem nem tudták elfeledtetni vélem, hogy a kire eddig esküdni mertem volna. Metastasio, sem mond igazat, midőn azt állítja, hogy a boldogság látzata mindég eszalékony és az ember megelégedettségé nem egyéb, mint ennek eszalékony külső látzata!

Nem igaz!

A vatikáni seminárium kapusa igazán boldog ember! Dr. Faustinus Luczifer.

Hurczolkodás.

(Karczolat.)

Szent Bamberger.

Milyen karaván!

Nem lehet más.

Mint — hurczolkodás!

Sátoros kocsik, tőrsekerék, talygák, hordár-alkotványok, kézi járművek, hordárkutak és eszalékarok... mind mind csak úgy görnyednek a tömérdek sok-sok helyet-cserélő és kvártély-változtató bátor és limlom alatt.

Ah a hurczolkodás!

Három hurczolkodás fölér egy leégéssel, tartja a példabeszéd.

Hej bizony keserves egy dolog az a kvártélyváltoztatás!

Az asztalod megsántul, a szekrényedre finom poltaros szekrényekre hieroglyphákat karczolnak, feuteudilles gobelinjét fölhisztják,

íróasztalod főkjait fölfeszítik, könyveidat irgalmatlanul szétszedik, összehajnyják úgy, hogy teljesen megmohol köztük a rend és a szent biblia mellé Zola „Naná”-ja jut, az ezer és ezer-féle prósaág úgy összekeveredik, hogy hetek mulva sem tudsz köztük rendet csinálni, s hónapok kellene még mindennek a helyét megtudni, poharad megesorbulnak, édenyed összetörik, a kanapéd tele lesz sárral, porral; ágyneműből folyton szállong a pihé, mert czibija kifeszít; a nagy inga órát sehogys sem bírod járásra, mintha az új légkörben még nehezebb volna neki a mozgás, s tükröd aranyos czifrázata, az ágyad furenja lepatogzik, lehall; szép festményeid sötét, gyanús esik mutatja a nedves, sáros esomagoló-kötél nyomát; a bíli fehér mellényed csak hónapok mulva kerül elő a szeny-nyes ládából.

Stb. stb.

Bábeli zűrvár!

Hátha még ezenfelül (mint most is) az ég esatorná megnyílnak s kegyes saucaval öntik le azt a tarka sokféleséget. Hogy szétmúlik mindened, milyen porcsékát lesz drága pénzen, homlokod kinos verejtékével, évek hosszánt át gyújtogtetett, összevett kis holmicskád!

Az igaz: három hurczolkodás — egy leégés!

* * *

A gazdagoknak csak hagyján! Nem azokat értjük, kik úgy veszik elejét a hurczolkodásnak, hogy a Sugárút elején vesznek egy háromemeletes házat.

* San Pietronak nevezik azon embereket, kik szent-Péter trónja körül szolgálnak és vannak közöttük nagy számmal olyanok, kik a vatikánból soha ki nem jönnek; ott születnek, élnek és halálnak meg, mint a tengerész a hajón. F. L.

kifejteni, de terem kevés már. Röviden csak annyit jegyzek meg, hogy szükségesnek tartom, miszerint a legkisebb betét egy krajczár legyen és hogy a gyermeknek mindennap adassék alkalom pénzcsékkéjét betenni, hogy ne legyen alkalma azt elkölteni.

Ezek azok, a miket ezen minden tekintetben felelté idős intézmény mellett fölhozni óhajtottam. Nagy férfiak — köztük egy Deák Ferencz, egy Bismarck — pártolték ezen intézményt. Csengery Antal szavait már idéztük.

Anglia jelenlegi miniszterelnöke Gladstone így nyilatkozott ezen intézményről az angol képviselőházban: A szabadkereskedelmi bill óta nem volt e parlamentben indítvány téve, mely az országra oly messzeható haszonnal volna, mint az iskolai takarékpénztárak.

Waddington francia miniszter ezeket mondá egy ízben: Ha mi ezen intézményt országunkban behozzuk, úgy több szolgálatot teszünk a nemzetnek, mintha egy országot hódítottunk volna meg.

Trefort Ágoston vallás- és közoktatásügyi miniszter is lelkes pártfogója az ügynek, maga is tetemes pénzüsséggel járul évenként az isk. tak. pénztárt kezelő tanítók jutalmazásához.

Városunkban kevés tanítót lehetne még jutalmazni. Jeleztük, hogy — horribile dictu — csak hat tanító létesítette a saját osztályában ezen intézményt. De a jónak rendeltetésére, hogy terjedjen, mi hisszük, hogy a kecskeméti tanítók is kezét fogják a jóval, a hasznossal, az üdvössel, a szükségessé, a nélkülözhetetlennel.

Igen, a nélkülözhetetlennel és pedig olyan értelemben, a minőben szükséges a tudomány a léleknek, a rend a jólétnek, a pénz a boldoguláshoz.

A tanítók hivatása nagyszerű. Ők a civilizáció mesterei. Mesterei a szellemi téren és mesterei lehetnek az anyagin is.

Vajha ne messze lenne már azaz idő, a mikor mesterei lesznek, vajha ne lenne messze a nap, midőn minden gyermeknek lesz betéti könyvecskéje!

Akkor sok kortól fog megszabadulni a társadalom, virulni fog a haza és boldog lesz az egyén.

Cs. i. S. l.

Színház.

„Notre damei törönyör.” Bagi Gy. föllepte tekintetbe véve a kezdés, valamint a választott szerep nehézségeit is, nem mutat valami nagy tehetségre. Ama abszolút hiányokat, melyeknek meg nem létező nem tehet: a szükséges termet s terjedelmes hangot értjük. Noha ifjú, túl van már azon koron mégis, hogy termete olyanná fejlődjék, mely már külsőleg is kifejezte a szenvedélyt, mit drámaiból rendesen kifejezésre juttatni kell; túl van már azon koron is, melyet a hangerősödés stádiumának nevezünk: pedig lényeges kellék ez is. Ama buzgó tapoknák daczára is, melyben jóakarói részesíték, mi még jobb akaratúlag ajánljuk neki: adja föl szándokait.

Nem mulaszthatjuk el, hogy pár szóval nem méltányoljuk még Vécsey Anna mai, valóban kitűnő játékát. Jeleneti Phébussal (III.). Frollóval (IV.), anyjával (VI.) az igaz szenvedély, a művészi követlenség, a jellemről való áthatottság bélyegét annyira ma-

gukon viselék, hogy szívesen vegyítjük: feltétlen elismerésünket a számtalan taps közé, mely ma osztályrészül jutott. Kisebb-nagyobb mértékben nem tagadhajuk meg Veszprémetől, Peterdytől és — az érdemnek a mi az érdemé — Pethetől sem.

„Stern Iszák”-ban csak Stern Iszákról. Miklós alkotáására azt a kritikát mondta egy, a vásári alkalmatosságra bejött paraszt: — „Házen, éppen ilyen zsidó Kőnesögön is láthatok én! azt nem mutogattaj nálunk pénzért. — Ez pedig a legnagyobb dicseret, mit színész nyerhet, már régtől fogva.

A „Vöröshajú” előadásánál Váray M. elragadó báján s Megyery kifogyhatatlan humorán kívül az ügyes rendezésről kell dicserettel megemlékeznünk, mely a társulat valamennyi tehetséges tagját foglalkoztatá s oly praecis előadást nyújtott, minővel nagyon meg lehetünk elégedve.

Éppen nem mondhatjuk ezt Rosen vigjátékáról is, „Oh ezek a férfiak”-ról, mely bizony döcögős volt, noha úgy Megyery, Peterdy és Pethető, mint Vécsey Anna és Némethy jól megállították helyüket. Régeu láttunk oly bájos, ide, természetes játékokat, mint e két ifjú lány együttes jelenetét. Molnár G. túlzott, Bányai nem jól érezte magát a szerepben.

„Kisasszony felesége” Nyiregyházi jutalomjátéka ismeretes operette. Ny. hangja, a szük határokbán, melyek közt mozog, elég lényen csengett, csak némi szinpadiságot is sajátánna már el! Váray M. finom Marjolaine volt, ki tudta magát tartóztatni oly jelenetekben, melyek könnyen elragadhattak volna. Noha éppen ő kezdi a közönséget az ismételtéről leszoztatni, a csók-completet újra kellett énekelnie. Megyery mint mindig, Markovitsot szerettük hallani.

UJDONSÁGOK.

— **Királyunk születésnapja** alkalmából f. hó 18-án d. e. 10 órakor a helybeli izr. hitközség főtemlőmában egyházi szónoklattal egybekötött istentisztelet fog tartatni.

— **Fényes esküvő** volt Budapesten szombaton a plébánia-templomban. Nemeskéri Kiss Pál, a korponai kerület fiatal képviselője vezette oltárhoz Szapáry István gróf pestmegyei és kecskeméti főispán leányát, Szapáry Vera grófnőt. A szertartáson Simor bibornokprimás misézett, az esketési szertartást Ipolyi Arnold püspök, a vőlegény atyjának ifjúkori barátja és rokona végezte. A vőlegény atya Nemeskéri Kiss Miklós, ki a szabadságharc alatt mint ezredes harcolt, utóbb kibújdosott Párisba, ott egyik legtevékenyebb tagja volt a magyar emigratiónak, és egy francia főrangú hölgyet vett el; palotája a Faubourg St-Germain aristocraticus köreinek és a Párisban tartózkodó magyar kitűnőségeknél egyik kedvelt gyűlhelye volt. A vőlegény Franciaországban végezte tanulmányait, ott tette le a jogtudori szigorlatot, de magyar maradt minden ízében; 23 éves korában képviselővé választatván, a budapesti politikai és aristocraticus körökben közkedvelt lett széles műveltsége és kiváló modora miatt. Esküvője nagy érdeklődést kelt a fővárosi aristokratia körében. A násznagyit tisztelet Fiáth Ferencz báró Veszprémmegye főispánja vitte. Tanúk voltak a vőlegény részéről Orczy Béla báró, ő felsége személye körüli miniszter és id. Batthyány Géza gróf,

a menyasszony részéről: Szapáry Gyula gróf pénzügyminiszter és Ráday Gedeon gróf honvédelmi miniszter. Vőfélyek voltak a vőlegény részéről ennek fivére (Nemeskéri Kiss Aladár és ifj. Nemeskéri Kiss Miklós) és Wrbna Rudolf követéségi atyáé, a menyasszony részéről ennek fivére (Szapáry Péter, István és Tibor grófok). Nyoszolyaleányok voltak: Nemeskéri Kiss Margit k. a. és ennek rokonai Wrbna Paula és Agatha grófnők, Andrásy Natália comtesse (Andrásy Manó gróf leánya) Ráday, és Teleki comtessek; az utóbbi az örömanya rokona. Ismeretes, hogy a menyasszony rokonságban van a miniszterelnökkel, a menyienyben a miniszterelnök anyja és a pestmegyei főispán anyja (két Teleki comtesse) testvérek voltak. Miután a főrangú világ tagjai most a fűrdőkön vannak, meghívók az esküvőre csak azoknak küldettek, kik az esküvőnél functiót vittek. Az esküvő után az ifjú pár az örömanya által számukra berendezett és a sportvilág előtt igen ismert szép gödi birtokra utazott.

— **Augustus hó 5-én és 6-án** tartott u. n. nyári vásárunk szépen sikerült, a kiadást és kereslet nagy volt, különösen a ló- és marhavásár volt látogatott, kiadott összesen 1350 ló- és marhalevél.

— **Mollinár ezred** Budapestbe állomásozó zászlóalja f. hó 9-én Budapesten ment, hogy részt vegyen a Rákoson tartandó nagy gyakorlatokban.

— **(Hymen.)** Tóth Paulin k. a., Tóth József úr a helybeli malomipar nestorának kedves, szelleműs leánya tegnapi szombaton d. e. 11 órakor tartotta esküvőjét a helybeli róm. kath. nagytemplomban Besze Antal jónévi fővárosi ügyvéd úrral. Zavartalan boldogságot kívánunk az új párnak.

— **Az izraelita nőegylet** nyári mulatására, mely e hó 19-én tartatik, a jegyek Bleyer László, Behr testvérek és Wittmann urak, valamint a három könyvkereskedésben kaphatók. A kik meghívóra számot tartanak és még nem kaptak volna, sziveskedjenek az elnökségnél jelentkezni.

— **A „Kecskeméti kör”** hon lévő tagjai kértnek folyó hó 12-én, azaz ma d. e. 4 órakor a „Profétához” ezimzett vendégülöben megjelenni. Az elnökség.

— **A helybeli vasúttállomásnál** jelenleg történő új építkezésnél e hét elején az alapszám alkalmával a munkások 3 esontváza akadtak, melyek mellett orosz tiszt ruhák azon következtetés engedik vonhatni, hogy a három, valószínűleg főrangú orosz tiszt a 48-iki szabadságharc alatt gyilkoltatott meg, s ásatott el a jelzett helyen.

— **Tomori Anasztász** úr által a város közönségének adományozott Katona-szobor még a napokban a városi márványból fog felállítatni, a talapat márványból lesz s annak elkészítése Rozenbaum Antal helybeli közműszere bízottat.

— **A f. hó 19-én, 20-án és 21-én** Szikrában eszközöndő ásatások iránt közönségünk szép érdeklődést tanúsít, s már többen jegyeztek alá magukat a részvételre. Újlag felhívjuk rá közönségünk figyelmét, hogy a város jó hírvezése méltón s a kor tudományos előhaladottságához képest, értelmiségünk részéről a kellő pártolás ne hiányozzék.

Nos, ezek kívül esnek a kareolat témáján és a hurozkodás keservén. Oh boldogok, övék az egy helyen lakás menyország.

Gazdagok alatt értjük azokat, kik házat ugyan nem vehetnek, vagy talán venni nem akarnak, de azért kibérelnek hat útezi, három udvari szobát, fűrdő szobát s a többi kellekeket is, különben laknak mint akár-melyik háziúr: ezekről mondjuk mi, hogy nekik csak hagyjan!

Pure et simple zár alá tesznek a hurozkodás napjának reggelén mindent, a mi bezárható és elcsukható, aztán elmennek hazulról s átengedik a sok bútor Bamberg, a hurozkodás tapasztalt embereinek pártfogásába. Ezek aztán dicső módon bíznak el mindennel. Olyan ovatosan járnak-szörögnek-forognak a bútorok között, mintha csak a tojás táncot járnák s oly ügyesen rakodnak föl minden apró-cseprő holmit a nagy ponyvasátoros bútorzállító kocsiira, hogy akár az Ádám és Eberlingek kirakatkészítője is tanulhatna tőlük.

Mikor aztán ilyen kocsit be van rakodva, az önzívz sem ért neki többé. Olyan hermelizte van minden elzárva.

A bútorok az új szállásnó épp oly kíméletes módon helyzetnek el: a szobaleány és a gazdaszony rendbe hoz mindent és a tiszt család, mely az ebédet valamelyik vendégében költé el, este egészen nyugodtan foglalja el új birodalmát anélkül, hogy csak megköszöntő fogalmat szerzett volna a költözés kellemetlenségéről.

Bezzeg másképp van a szegény emberrel! Hogy mily állapotban jutnak bútorai az új szállásra, azt már láttuk. Hogy is lehetne vámi kímélésé bánásmódot attól a részeges tót napszamosoktól!

A szegény ember hurozkodása 2—3 napig is eltart, mert kézbén hordat el mindent s csak nagyobb bútorait rakatja szekérre.

És ha nagy nehezen el is jutott eső és zivatar között anélkül, hogy útközben a hordár-kocsi egyszernél többlet fölfordult volna, az új szállásra, itt kezdetét veszi nála a kellemetlenségék újabb sorozata.

Rendet teremteni az iszonyú khaószban, rendet e bábeli zűrzavar között.

Az új már beköszöntött, ki van merülve, fáradva ő is, meg az asszony is. A kis gyermek éhes is, álmos is. Jó volna már lenyugodni mindnyájuknak! Igen ám, csak-hogy az ágyak még szét vannak szedve, a szoba teli van mindennel s így össze sem lehet őket állítani.

Gondolnak egyet s az édes anya földön veti meg az ágyat. Jó most a megvetett földön a megvetett ágy!

Az első álmot, ott hol az ember még sohasem aludt, teljesedésbe szokott menni. Ne add uram isten!

Ugyan micsoda szép álma is lehet az embernek, mikor így összekuczorodva bóbiskol a szörnyű rendtelenségben.

A hajnal hasadásá munkára serkenti a szegény számalomra méltó hurozkodókat.

Kezdődik a tolás, házás, kalapálás, porolás, mosogatás, rendezés és rakodás s öreg

este van, mikor készen áll az új hajlék, az új — otthon.

De ki tudja lesze-e majd ez olyan barátságos, olyan kedélyes, olyan eszalgot, mint a régi volt? Árszt e majd enyhe meleget a cserépkályha? nem jár-e be ablakán az ősi szél, a téli hideg? nem lesz-e nedvesek a falak? fölkeresik-e majd e szobát a barátságos napugár? milyenek a szomszédok? mert ha házsírtoak, akkor vége mindennek: rossz szomszédok török átok! A házbért egyszerre kell-e letenni, vagy fölveszi-e a házi úr részletekben is? A házi czerberus barátságos-e vagy zsarnok?

Ah, mindezekre a kérdésekre szorongva várja a lakó a feleletet; de míg a jövőtől megkapja, serényen lát hozzá az új lakáson a régi foglalkozáshoz.

* * *

Ah én ittálak oh keserűsége a hurozkodásnak!

Szemtel-szembe ismerem kellemetlenségeidet, minden bútorom összetörtött, megázott, minden tagom áthűlt, megfázott, henteregetem a földön, rendetlen khaosz közepette rakogattam, rendeztettem, kalapáltam, furtam, faragtam egész nap, hogy megteremtsem az otthont és — megvan!

Este repeső, vágó szívet sietek haza munkámból s otthon már veid rém a kényelmes szoba enyhe világosságával, lakályos kényelmével, egy-egy kedves kis feleség öléscsart körüljárva és egy picit kis bébi arányos mosolyával.

Hevesi József.

— **A múlt héten** a helybeli állami szőlőtelepen Molnár István budapesti vinczellér igazgató-tanárral fölvizsgálatot tartott, mely alkalommal elismerését nyilatvátta az eddigi sikeres munkálatokról.

— **Üngyikösszokog.** Dudás Bajusz Pál nőtlen 35 éves napszamos f. hó 6-án ismeretlen okból magát a reform. 6-temetőben egy fára felakasztotta. — Kis György nőtlen béres, Tóth Dezső úr szolgálatában, folyó hó 9-én d. u. 2 órakor gazdájá szentkirályi tanyáján ismeretlen okból magát felakasztotta.

— **Szerencsétlenség.** Kovács József nőtlen nehézkoros 20 éves, eseléd Kőnesögön, folyó hó 3-án bodorgása közben egy kopolyakútba esett, melybe belefullt.

— **A városi község** háztartási pénztárának forgalma a lefolyt július hónap következő volt: pénztármaradvány 1883. június 30-ról 14,559 frt 78 kr., bevétel július hónap 49,756 frt 72 kr. levonván, pénztármaradvány 1883. július 31-én 5642 frt 63 kr., az iskola-alap pénzforgalmát illetőleg: pénztármaradvány 1883. június 30-ról 878 frt 63 kr., bevétel 1883. július hónap 7818 frt 75 kr., összesen 8697 frt 38 kr., kiadás volt 5923 frt 25 kr., így pénztármaradvány 1883. július 31-én 2774 frt 13 kr.

— **A városi adópénztárba** július hó egész tartama alatt egyenes adó, városi pót-, cukor-, kávé-fogyasztási adó és hadmentességi díjban befolyt összesen 14,081 frt 35 kr.

— **A személy- és vagyonbiztonság** városunk területén — a rendőrkapitányi hivatalos jelentés szerint — július hó folyamán kielégítő volt, a vagyonbiztonság pedig 4 lopási büntény által zavartatott meg.

— **A mértékhatélesítő hivatalnál** a múlt július hónap hiteltesítési eljárás alá vétettet 200 db. mérőszékű, melyek után befolyt 37 frt 69 kr. hiteltesítési díj.

— **A gazdaság menházban** f. évi július hónap teljes ellátásban részesült 27 férfi, 30 nő, összesen 58 személy, kiknek részére kiszolgáltattott: 1766 kgd főttétel, 1350 kgd. 52 dgr. kenyér; kivál élelmezettet: 21 férfi, 28 nő, összesen 49 egyén, s ezeknek kiadott 1055 kgd. 75 dgr. kenyér és 54 kgd. 14 5 dgr. szalonna.

— **Rendőri hírek.** Sipos Szabó János pusztaszakni lakos a folyó hó 5-én tartott országos vásárbán malacokat árulván, egy közép termetű, erős testalkatú, kerek arcú, feketés fogú, sötét dohányszínű áriás kalappal, barna szövetből kivágott elejű kabátban, barna pantalló, fekete mellény és ebelsztin topánkába öltözött 20—22 éves fiatal ember tőle 4 darabot 22 frttért kiakudott, s oly kijelentéssel, s hogy egyéb vásárlásokkal is foglalkozván, csak előpénzt ad és félóra múlva eselédjével eljő a malacokért — egy darab 100 frtos bankót vett elő s felkérte, fogna ki foglalkóp 2 frtot s arra adjon vissza. Lévény nála anyai pénz, az ismeretlen fiatal embernek 98 frtot adott vissza a 100 frtos bankjegyből. De a fiatal ember nagy idő múlva se térvén vissza, gyanút táplált ellene, s a százasat zsebéből kivéve, többeknek mutogatá, midőn kintűnt, hogy a bankjegy hamisítvány, minek folytán emberünk még azon kellemetlen helyzetbe is jött, hogy a rendőrség elé került, honnan igazolás után szabadon bocsátattott s a hamisító esaló elfogására elrendeltetett. — Aczél Szabó Pál 5-ik tized, 239-ik sz. a. lakos a rendőrkapitányi hivatalnál azon panaszát jelenté be, hogy Rákóczi Ágnes nevű szolgálója, ki f. évi július 28-án a szolgálatból megszökött, panaszoló nevének megbízása és tudta nélkül annak nevében Mészáros Józsefnél 2 frt, Héjjas Pálnél 1 frt, ifj. Daróczi Jánosnál 2 frt, Mester Gergelynél 2 szinte 2 frtot kölcsön kicsalt, Kéri Péterné és id. Daróczi Jánosnál szintén pénzt kísérelt meg hasonló módon kicsalni. Csálóné a rendőrség által elfogtatván, a csalási vád valóságát elismerte, oda nyilatkozván, miként a kicsalt pénzeket, mint iszákos nő, mind itala fordította. Átdatott a törvényszék fenytő osztályának.

— **A városi tűzoltóságnál** egy tűzoltó állás üresedésbe jövén, a kik ezt elnyerni óhajtják, jelentkezhetnek Szinyay Imre tűzoltó-parancsnok úrnál.

— Meghaltak f. hó 3-tól 10-ig bezárólag: 3-án: Főző Anasztás nő szolga 60 éves, viziőr; Fehér Pál leánya Erzsébet 2 éves, béhúrú; Szébbeléd József fia Sándor 1 éves, béhúrú; Walek Éva törvénytelen fia József 14 éves, agykeröl. 4-én: Kerekes Sándor fia József 2 hetes, idelettség; Tóth Gáspár leánya Anna 17 éves, görvőkör; Kovács József nőtlen eseléd 20 éves, agyhűdés; Fűréd József 36 éves, tüdővérzés. 5-én: Tóth Imre leánya Mária 5 hónapos, béhúrú;

Kocsis Erzsébet öz. Ács Andrásné 46 éves, virkór; Tóth Lajos öz. gazdalkodó 72 éves, végelgyengülés; Brüller Mihály szobafestő 45 éves, gumikör; Körosztás György halvaszuletté fia. 6-án: Somodi József fia Sándor 8 napos, időtlenség; Szabó József leánya Magdolna 4 hónapos, bélhurut; Kurucz József fia István 3 éves, virkór; Szepesi János leánya Magdolna 6 hónapos, bélhurut. 7-én: Biró György fia Ferenc 8 éves, agyló; Csorba György fia György 7 hónapos, hólyagos himlő; Dudás Bajusz Pál ötleten napzamas 35 éves, agyonta. 8-án: Sebella Julianna Romhányi Péterné 30 éves, gumikör; Nagy Sándor leánya Teréz 10 hónapos, bélhurut; Sándor Erzsébet törvénytelen leánya Erzsébet 10 hónapos, sorvadás. 9-én: Molnár Károly öz. fésűs-segéd 72 éves, végelgyengülés; Kiss-Sámuel nős földműves 70 éves, végelgyengülés. 10-én: Kecskés Julianna törvénytelen leánya Mária 2 1/2 hónapos; Szili István halvaszuletté leánya; Dudás Gergely leánya Rozália 5 hetes; Mányoki Julianna törvénytelen fia Sándor 1 hónapos.

Gazdaság.

A kecskeméti Gazdasági Egylet.

Gyümölcsészeti szakosztályának folyó hó 5-én tartott ülésén következő urak voltak szívesek gyümölcsöket bemutatni:
 Király Ferenc úr, czirmos vajmát, mely augusztus hó első felében érik, kellemes csukros ízű, lédús, fája fölfelé törekvő erőteljes, vad alnyába ojtandó; bel és kereskedelmi értéke $\frac{1}{3}$ harmad osztályba tetetik.

Molnár Imre tanító úr „piros körtét”, melynek húsja is vérpíros, ize kellemes édes, omlás, érik augusztus első felében; beljósága és kereskedelmi értéke $\frac{1}{3}$ harmad osztályba esik.

Katona István úr által bemutatott augusztus hónap első meggy, lédús, kellemes borizú, bel és kereskedelmi értéke $\frac{1}{3}$ második osztályú.

Igen kellemesen lepte meg a szakosztályt Nagy-Körös város közönsége részéről tanúsított érdeklődés, a mennyiben ottani alkapitány Szappanos Sándor úr több faj gyümölcs bemutatása mellett azon ígéretet tette, hogy szakosztályi ülésinken jövőre is részt vevni kívánna. Ez alkalommal következő fajgyümölcsöket mutatott be:

„Diel királyka”, „Nectarin” szivakat, „Tükör almát”, háromféle még ki nem fejlődött almát, érésnek indult szep körtét.
 A „Diel királyka” közepeszerűnél nagyobb, lédús, húsja zöldes sárga, kellemes csukros ízzel, parányi utósvány zamatos vegyülettel; bel- és kereskedelmi értéke $\frac{1}{3}$ második osztályba sorozatik.

„Nectarin”, nagy, belseje sárga zöldes, lédús, húsos kellemes borizel vegyült édes, magvaváló, bel- és kereskedelmi értéke $\frac{1}{3}$ második osztályba sorozatik. Ezen szilva Bezeréky Máté szeréut a „Barack-szilvával” egy és ugyanaz.

A még fejletlen három faj alma és körte elbirálhatásra értebb példányok várhatnak. Csörgei Imre, szakoszt. jegyző.

ÜZLET.

Kimutatás a kecskeméti takarékpénztár 1883. évi július havi forgalmáról.

Bevétel:	
Pénztárállás május 30-án	8,202 frt. 91 kr.
Betételek után	124,147 „ 57 „
Külföldre díjak után	628 „ 75 „
„ kamatok után	8,394 „ 07 „
Váltók után	167,119 „ — „
Ingatlan jelzálog	2,232 „ — „
Magánváltó után	18,543 „ — „
Előleg után	65 „ — „
Váltó viszeszámit. után	65,400 „ — „
Elhelyezett tőke	— „ — „
Egyletház bolt- és lakház után	496 „ 07 „
Kohn-féle ház	95 „ — „
	395,323 frt. 37 kr.

Kiadás:	
Visszafejtett betét és tők. kamat	115,457 frt. 84 kr.
Kifizetett folyó kamat	44 „ 50 „
Kifiz. viszeszámit. és térített kamat	549 „ 79 „
Váltókra	182,371 „ 17 „
Ingatlan jelzálog	10,910 „ — „
Magánváltó	11,080 „ — „
Előleg	— „ — „
Viszeszámitott váltó	57,500 „ — „
Tőke elhelyezés	— „ — „
Ígazg. t. díj, tisztv. és szolgál. fizetése	806 „ — „
Üzleti költség	87 „ 80 „
Ostialek	— „ — „
10% államhitelk. betét kamat után	2,695 „ 11 „
Pénztárállás	13,821 „ 16 „
Markovics, könyvelő.	395,323 frt. 37 kr.

Kimutatás a kecskeméti kereskedelmi iparhitelintézet és népkban július havi forgalmáról.

Bevétel:	
Pénztárállás június hó 30-án	7,989 frt. 30 kr.
Váltó visszatértesekből	285,209 „ 57 „
Folyószámlák után	19,801 „ 03 „
Külföldre telepítvények után	168,044 „ — „
Kamatok	7,546 „ 28 „
Díjak	387 „ 24 „
Késelmi kamatok	22 „ 86 „
Átirási díjak	— „ — „
Nyugdíjlap számla	50 „ 75 „
	489,053 frt. 03 kr.

Kiadás:	
Váltó leszámlolásra	295,696 frt. 28 kr.
Folyószámlákra	18,866 „ 78 „
Külföldre telepítvényekre	142,900 „ 97 „
Időköz. kamatok:	

a) Külföldre telepítvényekre	1,982 „ 88 „
b) Folyószámlákra	89 „ 13 „
Üzleti költségekre	226 „ 07 „
Elnöki tiszteletdíj és tisztv. fizetése	513 „ 36 „
Ostialek részvényekre	180 „ — „
	460,455 frt. 47 kr.
Pénztárállás 31-én	28,597 „ 56 „
Vajda, könyvelő.	489,053 frt. 03 kr.

Piaci árjegyzék.	
Tiszta búza métermázasnként	9.80 krtól 10.20 krig.
Közteser	8. — „ 8.20 „
Rozs	7.20 „ 7.40 „
Arpa	7. — „ 7.20 „
Zab	6.70 „ 6.80 „
Tengeri	6.80 „ 7. — „
Köles	7. — „ 7.30 „
Krumpli	2. — „ 2.30 „
Széna új	2. — „ 2.10 „
Szalma	1.10 „ 1.20 „

Felölés szerkesztés: FEKETE JOZSEF.

HIRDETÉSEK.

A helybeli **GALLIA-féle könyvkereskedésben** egy jómagaviseletű **tanoncuzul** felvétetik. (2-1)

118

Szarka Mihály főreáliskolai igazgatónak a nagy-körösi határban, az omnibus-vonattal nyársapthi állomásánál közvetlenül fekvő birtokából **260 kataszt. hold** több évkora **azonnal** haszonbérbe adandó. Bővebben értekezhetni a birtokossal a főreáliskola épületében. 119 (0-1)

Olajnyomatú képek, rámak és tükrök jól és olcsón vásárolhatók **Kerstán Gusztáv** gyárából, Bécsben II. Körnergasse I. 55 (16-16) Névsor és árjegyzék bérmentve küldetik.

Tanoncuz-felvétel. **TÓTH LÁSZLÓ** könyvnyomdájába egy jómagaviseletű, 2-3 gymnasiumi vagy realszultályt végzett fiú **tanoncuzul** felvétetik.

Pályázati hirdetésny. A Kecskeméti Kereskedelmi Iparhitelintézet és Népkbanlltérésébe jött **könyvelői állásra** pályázat nyitására a következő feltételek mellett:
 1. A pályázók igazságn tartoznak a kettőkönyv-nyelven, továbbá a magyar, a cseleg a német nyelv- zósbéli képességekkel, eddigi foglalkozásukat is el- tóhorak.
 2. A ki ez állásra megválasztatik, köteles leend 1200 forint óvadékok adni, mely állhat készpénzbeli, előforduló értékpapirokból, vagy hitelesen telek- könyvi biztosítéskból.
 3. Köteles leend a megválasztott az intézet ke- leben szervezett nyugdíjalap gyarapítására évenként fizetésének 5%-kát a szabályok értelmében bent- fogyni.
 4. A könyvelő évi 1200 frt. azaz Eszterköszár forint fizetését élvez, sőt ha szorgalmat és képességet kellékek beigazolta: idővel tantámre van kilátása.
 5. Azok, kik eddig is hasonló ízetben foglalkoztak: előnyben részesítetnek.
 6. A megválasztott helyét cseleg azonnal, de f. évi szeptember hó 1-én elfoglalni köteles.
 A kellő módon felszerelt pályázati kérvények az igazgatóságok ezimezre f. évi augusztus 20-ig küldendők be.
 Kecskemét, 1883. július 26.

WIESE és TÁRSA, cs. kir. szab. pénzszekrény-gyárosok. **Bécs, BUDAPEST, Prága.**
 Fiók-üzlet: Budapest, Sugárút 2. szám (Fonciér-palota), ajánlanak elősmert kitűnő készítményű tűzmentes és betörés ellen biztos **pénzszekrényeket,** kézi szekrények, másoló sajtók és múzarakat nagy választékban, s mérsékelt árakon.
Képes árjegyzék kívánatra bérmentve és ingyen küldetik.
 Mindenmely károsadás kikerülése végett kérjük a t. közönséget, szívesked- jék több mint 20 év óta fennálló gyárunkat hasonnevű (Wiese Tivadar és társ) de újabb czéggel össze nem tévesztetni. 103 (20-5)

Hirdetésny. A városi közönség tulajdonához tartozó felső- alpári nagyrégi földrészeket haszonbérlete folyó évi december hó végével lejárván, azok újból **haszonbérbeadásra 6 évre** a 9327/1883. sz. tanácsvezéssel megrendeltetett s az árverés megtartására folyó évi **augusztus hó 16-ik** napjának d. e. 9 órája a lakiteleki körösműzők kitértet, melyre vállalkozni akarók részletekben 25 frt. bantáppénzzel megjelenésre azok hivatnak fel, hogy az árverési feltételek a gazdasági hivatalban addig is megtekinthetők.
 Kecskemét, 1883. július 31-én.

Hirdetés. **Dr. Dékány Ráfael** főreál- iskolai igazgató III. tizedbeli **122. számú háza, mely a belső sétátérre és könyök-útczára nyí- lik, eladó is, kiadó is.** Bővebb tudósítást ad a tu- lajdonos. 111 (3-3)

Árverési hirdetésny. Alulírott kiküldött bírósági végrehajtó ezennel közlése teszi, hogy a kecskeméti kir. járásbíróság 1878. évi 486. számú végkielégítő Klein Gyula ügyvéd által képviselt Brachfeld József felperes részére, **Mozsó Ferenc** j.-l.-mizeai lakos alperes ellen, 1700 frt. hitelesítés és jár. erejéig elrendelt kielégítési végrehajtás folytán alperesét lefoglalt és 506 frt. 20 k. kára becsült ingóságokra, az árverés elrendeléstől, annak alperes fentebbit lakásán felperes ez idő szerinti engedél- nyesen Duncz Mihály és társai részére leend megar- tására határidőül 1883. évi **augusztus hó 13-ik** napjának d. e. 9 órája tiszteik ki, a mikor a bíróság lefoglalt szobai bútorok, gabonamérek, szar- vasmarhák, lovak, gazdasági eszközök, és egyéb ingóságok a legelőbbet igények kiegészítését mellett, szűkös esteán becsírón alul is el fognak adni.
 Felhívtnak mindazok, kik az elvázendozott ingó- ságok vételéről a végrehajtató követelését megelőző kielégítéshez tartanak jogot, a mennyiben részükre korábban eszközölhetett volna, és ez a vég-rehajtási jegyzőkönyvben ki nem tűnik, elsőbbségi bejelentéseiket az árverés megkezdéseig alulról küld- döztnék vagy írásban beadni, avagy pedig szóval be- jelenteni tartoznak.
 A törvényes határidő a hirdetésnynek a bíróság tábláján kifüggesztését követő naptól számítatik.
 Kelt Kecskeméten, 1883. évi auguszt. hó 3. napján.

Árverési hirdetésny. A néhai TASSY LÁSZLÓ hagyatékához tartozó, a „Mária kápolna” mellett „nyíri dűllőben” fekvő **76 holdnyi földbirtoknak** árverés útján haszonbérbeadásra, a 3377/1883. számú drvaszkói végzésrel elrendeléstől, árverési határidőül **1883. augusztus 14-ik** napjának reggeli 8 órája, az árvaszkó helyiségére kitértetik azaz: hogy az árverési feltételek addig is, a közgyámi hivatalban a délelőtti órákban bármikor megtekinthetők.
 Kecskeméten, 1883. augusztus 6-án.

GÖMÖRI FRIGYES, 120 (1-1) közgyám.
500 szep kifüggesztésen szivarkák lehet készíteni az én, a cs. kir. dobány-gyárákban is használt **szivarka TÖLTŐ-GÉPEMMEL,** mely éremből igen olcsón készíthető, 3 különböző erei- sington, vékony, közepes, vastag, különböző mértűli, használati utasítással együtt **65 kr. CSAK akkor** valódi, ha czégesen bele van vésvéve.
 Az én szivarka-bütykeim szelődő há- rom erősségen, csakis a valódi **francia-büznélküli „Le Houblon”-papírból** (fehér) vagy kapor- cza-papírból (sárga) következő árakon kaphatók.
 frt.
 Szilpa réz nélküli, sima 1000-ré . . . — 80
 Szilpa réz nélküli, elegáns aranygyöggel 1000 . . . 1.30
 Szilpa réz nélküli, sima 1 katon 500 szilból . . . 1.05
 Szilpa réz nélküli, elegáns arany, két vagy fekete gyöggel, 1 katon 500 darab . . . 1.50
 II. rendű minőség, szintén fehér vagy sárga, melyet mások elsőrendű képen ajánltnak, ára:
 Szilpa réz nélküli, sima 1000 darab . . . — 50
 Szilpa réz nélküli, elegáns aranygyöggel . . . — 90
 Szilpa réz nélküli, sima 1000 darab . . . — 1.80
 Szilpa réz nélküli, elegáns arany, két vagy fekete gyöggel, 1000 darab . . . — 2.10
 Közönséges sima-göggelcses lovák . . . — 2.00
 Levéllel megrendelősek útmutatást vagy az ásvég beküldése mellett ímetelődök számlákat kaphnak.
 Bejegyzett védjegy.
 ÖVÉS! Hamisítványok megóvása ezáltal! minden kurt- a fent keresk. törvényességel bejegyzett védjegyvel van ellátva.
Cawley & Henry párisi francia szivarka és göpceskék raktára:
Wlach Albert, Bécs, Mariahilferstrasse 58. (ezelőtt Praterstrasse 18.) (2-3)

HIRDETMÉNY. Néh. Szabó István hagyatékához tartozó 6-ik tized Csongrádi-kis-útcza 47-ik szám alatti 5 szoba, 2 konyha, éleškamra, magtár (3000 fele gabonának), pincesz, 3 istálló, nagy bizáló és kocsizsináló álló jól épített és jó karban levő **lakház, kerttel** és téglaótt tágas udvarral **szabadkésből el- adandó, cseleg bérbe adandó.**
Élődatán továbbá csdörtönyű-hegyben, a mikertnek álléshében levő 2 hold föld, s a hegy- dűlő-közén 2 holdnyi fás szőlő; végre alulról tulajd- omunk képező 7-ik tized csongrádi-nagy-útcza 96. sz. alatt csinosan berendezett — jó téglaótt épült — alig 10 éves ház.
 Értekezhetni alulírott Szabó Mihály ügyvéddel (lak. 7-ik tized 96. sz. a.)
 116 (3-2) **Szabó Mihály.**

A BERGER-féle orvosi KÁTRÁNY-SZAPPAN orvosi tekintélyek által ajánlva a legtöbb európai államokban fényes sikerrel használtatik **mindennemű bőrkütegek,** különösen a rüh, az idült és pikkely-sömör ellen, a kozs, a sömör-repedvény, a fej- és szájkör-porpa ellen. A BERGER-féle kátrány-szappan 40%-tól fakátrány tartalmú és észerevételre költő- bőlök a többi kátrány-szappanoktól, melyek a kereskedelemben előfordulnak. — Tévésdek kikerülé- se végett a gyógyszerárban kizárólag **BERGER-féle kátrány-szappan** kérésűl és az ismert védjegyre ügyelendő. — A **gyengébb kátrány-szappan az arczobor tisztáltatáságra,** nemkülönben a gyermekek bőr- és fejtüzege ellen, úgy szintén mint fellámulhatatlan cosmetikus mosdó- és fürdőszappan a **Berger-féle Glycerin kátrány-szappan** szolgál napi használatban. — Ezen szappan 35%-tól Glycerint tartalmaz és parfümözött. **Ára darabonként használati utasítással 35 kr.** Egyedüli helyettes a bel- és külföldi részére: **G. HELL** gyógyszerész **Troppauban.** Magyarország majd minden gyógyszerár- ban kapható. Főraktár Kecskeméten: **MOLNÁR JÁNOS** gyógyszerész úrnál. 32 (24-12)

Árverési hirdetésny. Kecskemét sz. kir. város törvényhatósági bizott- ságának 213/1883. szám alatt hozott közgyűlési hatá- rozata értelmében ezennel közzhírre tetetik, hogy a város határában fekvő, 94,999 hold kiterjedésű magán birtokoknak tartozékát képező **vadászati jog** az 1883. évi XX. t.-cz. 3-ik §-a alapján VII. kerületre osztva, **f. évi augusztus hó 15-ik napjától 1891. évi július hó 31. napjáig** terjedő időre, vagyis 8 évszámútan következő évre, **f. évi augusztus hó 13-ik napján d. e. 8 órakor** a városiás tándemterében tartandó nyilvános árverésen bérbe fog adatni.
 Mely határozatra az érvezteti kívánók oly meg- jegyzéssel hivatnak meg, miszerint az árverési felté- teleket a gazdasági osztály hivatalos helyiségében, s a hivatalos órák alatt előzetesen is megtekinthetik.
 Felhívtnak egyszersmind mindazon földbirtok- sok, kik az 1883. XX. t.-cz. 2. §-ban foglalt közve- zmény alapján, legalább 200 holdra terjedő földbirtok- kukat megajánltnak, vagy egyszersűl 50 holdat megajánló birtokokból legalább 200 hold kiterjedésű s összefüggő vadterülettel alkotni szándékoznak, hogy a szándékukat a területük megjelölésével f. évi augusztus hó 12-ik napjáig ugyancsak a gazdasági hivatalban bejelentik, mert különben a vadászati jog ezen területekre nézve is bérbe fog adatni.
 Kelt Kecskeméten, a városi tanácsnak 1883. évi július hó 27-én tartott ülésével.
Léstár Péter, polgármester.
 110 (3-3)